

SLOVENSKÝ
KRIMITRILER

JURAJ THAL

DOM NA KOPCI

ČO SPÁJA MŔTVE DIEVČA S NEZVESTNOU
DCÉROU VYŠETROVATEĽA?

artis
omnis

SLOVENSKÝ
KRIMITRILER

JURAJ THAL

DOM NA KOPCI

ČO SPÁJA MŔTVE DIEVČA S NEZVESTNOU
DCÉROU VYŠETROVATEĽA?

artis
omnis

© Juraj Thal, 2019
Cover © Jaromír Bezruč, 2019
Layout © Jana Kollárová, 2019
Slovak Edition © Artis Omnis, 2019
ISBN: 978-80-8201-031-5

*Venujem svojim dcéram – Liane a Deane.
Ste svetlom v mojich chmúrnych dňoch.
Budte opatrné v tomto divokom svete.*

1.

Streda 28. september 2005

Maličký oblok s dvoma mrežami bol príliš vysoko. Dievčina pod ním zas priveľmi nízka, aby sa k nemu dostala. Znova a znova sa pokúšala vyliezť po drsnej studenej stene. A zakaždým sa jej to nepodarilo. Napriek tomu sa snažila odkiaľsi zvnútra vydolovať posledné zvyšky síl. Nesmie poľaviť! Musí utiecť z tohto hrôzostrašného miesta! Jednoducho stadiaľ vypadnúť, dostať sa von a bežať... a nikdy, do čerta, nikdy sa tam nevrátiť.

Možno keby sa jej podarilo k oknu vydriapať, zvládla by rozbiť sklo a pretiahnuť sa mrežami, veď bola tenká ako prútik.

Bola však malá a slabá.

Vyzerala na dvanásť, no v skutočnosti bude onedlho oslavovať pätnáste narodeniny. Takmer na Štedrý deň. Vlastne nie, oslavovať nebude. Tu nikomu na oslavách nezáleží. Darčeky si nedávali ani ich nedostávali. Dokonca ani na Vianoce. Jej krehká tvár a útle telo nepripomínali pubertiačku. Väčšina rovesníčok už mala chlapcov, prežili prvé rande, prvé bozky, niektoré z nich aj čosi viac. Ona nič. Ani chlapci, ani sex, čokoľvek, čo by ju posunulo k ďalšiemu stupňu dospelosti. A možnože to bolo v nej samotnej. Stránila sa ostatných, uzatvárala sa do seba, nepripúšťala si druhých k telu, fyzicky ani duševne. Vytvorila si okolo seba nepreniknuteľnú stenu.

Zlomené nechty opäť zaborila do škár medzi tehľami v snahe pritiahnúť sa k oknu. Bolelo ju to, plakala. Ale nevzdávala sa. Zatiaľ ešte nie. Odretá koža na kolenách krvácala, zaschnuté chrasty sa odlúpli. Červené stopy na sivej stene, známky jej predchádzajúceho úsilia, sa zmenili na hnedé flaky. Do otvorených rán sa jej dostala špina, zapálili sa a opuchli. Každý dotyk ju strašne bolel, infekcia si prehrýzala cestičku do jej beztak zoslabnutého tela.

Nad hlavou sa jej neprestajne ozýval tupý dupot. Občas túžobne vystrela ruky k stropu, akoby ním ako duch dokázala prejsť. Byť zase medzi ľuďmi, zhovárať sa, azda sa i smiať. Nie,

nesmiať sa. S nimi teda nie. To skôr ona bývala terčom posmeškov, uštipačných a zlomyseľných žartov.

Smiech v nej už dávno zomrel spolu s radosťou. Vystriedali ich iné, chmúrnejšie pocity. A nesmierna túžba s kýmsi čo len na chvíľu byť, nesplývať so samotou a s tým strašidelným tichom, ktoré z času na čas narušilo nepatrné škrabkanie myší v múroch.

Len tupý dupot.

A pavúky.

Iba myši, pavúky a všemožný hmyz jej robili spoločnosť.

Nevedela, ako dlho tu je. Všetko sa jej zlievalo dovedna, hodiny, dni, týždne. Zo začiatku sa to aj snažila rátať, ale už po pár dňoch sa jej začalo všetko motať. Nedokázala kontrolovať čas. Teraz už iba rozlišovala – hoci nie celkom presne –, či je deň alebo noc. Ale koľko nocí už prešlo, netušila. Hodiny sa vliekli neuveriteľne pomaly. Vlastne jej na tom už prestalo záležať. Cínové vedro s výkalmi v kúte miestnosti sa cez okraje prelievalo na kamennú dlážku. Už jej to neprekážalo ako na začiatku, zvykla si na zápach, zvykla si na všetko. Horšie bolo, že ju trápil nesmierny hlad a smäd. Niekoľko dní jej nikto nič nepriniesol.

Vysilená si sadla do chladného kúta, pritiahla si kolená k brade a objala ich rukami. Bolestne zvesila hlavu. Oči sa jej zakalili slzami.

Vôľa, o ktorej si predtým myslela, že je dosť silná, z nej úplne vprchala.

2.

Piatok 30. september 2005

Vyšetrovateľ Leo Legen sa pozrel na zúboženého chlapa sediaceho oproti.

„Tak si to teda, Ferino, preberieme ešte raz a naposledy..“

Ferino stále nehybne civel do zeme. Mohlo by sa zdať, že vyšetrovateľ sa rozpráva s voskovou figurínou, keby sa chlapíkovi slabo nedvíhal hrudník a sem-tam ho nestriaslo ako zmoknuté

šteňa. Nie od strachu, že sedí v kancelárii policajta, takých posedení mal za sebou požehnané. Klepal sa od zimy. Začala sa jeseň, dni aj noci boli už príliš chladné na to, aby sa človek iba tak túlal a prespával vonku. A on si ako taký idiot na nocľah vybral odpadový kanál, ktorým neprechádzalo teplovodné potrubie. V skutočnosti boli všetky vyhrievané už dlhodobo obsadené nešťastníkmi s podobným osudom. A nikto z nich ho k sebe neprichýlil. Veď čo by sa tlačili s ďalším lúzrom, nech sa postará, ako vie.

Lenže školenia na prežitie bez strechy nad hlavou neexistujú. A niekoľko základných informácií a rád, čo sa k nemu na ulici dostali, nestáli za veľa.

V kanáli bola tma, kosa, smrad, vlhko, potkany a kompletná kolekcia baktérií. Skrátka, hnusná stoka. Vydržal v nej iba štyri dni. Aj to len s obrovským úsilím. A tak teraz Ferino zdieľal otvorený flek pod mostom na okraji Nitry s kumpánmi, čo taktiež nenašli voľný kanál či kamaráta, ktorý by sa nad nimi zlutoval. Do azylového domu ho to neťahalo ani najmenej. Pravidlá – tých sa nerád pridržoval. Vraj opitých neberú – a on si rád vypil, často a s chuťou.

„Viem, že si jednoduchý človek, Ferino,“ pokračoval vyšetrovateľ, „na tom nie je nič čudné. Každý sme svojím spôsobom jednoduchý. My dvaja sme zhruba rovnako starí, za normálnych okolností by z nás, čisto teoreticky, mohli byť kamaráti. Dostal si sa do ťažkej situácie, to je tvoj problém. Mne je to fuk, lebo tvoj kamarát nie som, takže toto s tebou riešiť nemienim. Momentálne si však skĺzol do ďalšieho, oveľa vážnejšieho problému. Pozri sa, ja sedím na tejto strane stola a mám istú povinnosť voči štátu a jeho zákonom. No a ty si nedávno jeden z nich obzvlášť závažne porušil. Našťastie si sa aj sám priznal. Lebo páčiť to z teba by bolo zbytočne zdĺhavé a nakoniec by to aj tak prinieslo rovnaký výsledok.“

Chlap, z ktorého ťahalo ako zo žumpy, stále pribíjal zrak k podlahe. Všeličo mu vírilo hlavou a len Boh vie, čo z toho zasahovalo do témy, ktorej sa tu spoločne s vyšetrovateľom už hodinu venovali.

„Si teda presvedčený,“ pokračoval Leo, „že ten nôž, zapichnutý takmer po rukoväť do hrudníka Jaroslava Lebedu, ti naozaj skĺzol po hrdle fľaše?“

„Áno, tak sa to stalo. Už ma naozaj nebaví to furt a koldokola opakovať.“ Hrať sa na tvrďasa nebolo práve to, čo by mu išlo znamenite, ale skutočne už mal všetkého plné zuby. Vysvetľoval to najmenej stokrát – tomuto vyšetrovateľovi, aj predtým na kriminálke, aj tomu cigánovi vo vyšetrovacej väzbe, s ktorým už tri dni obýval celu. Ten bol najmenej naklonený jeho neustálemu blábotaniu. Aj preto teraz Ferino hľadel na dlážku len jedným okom. Druhé pripomínalo rozpolené veľké jablko. Krásne červené. Ani škaredá chrasta pri kútiku úst mu nepridávala na pôvabe.

„Nebaví ťa to, vravíš. Uhm,“ ironicky vyprskol Legen. „Som dobrého srdca a chápem ťa,“ prešiel na miernejší tón. „Máš fúru práce a my ťa tu hlúpo a neopodstatnene zdržiavame.“ Urobil krátku pauzu, aby zistil, ako chlap zareaguje na narážku.

Nechytil sa.

„Dobre, tak späť k veci. Tvrdiš, že ste sa s Lebedom predtým nijako nepohádali, nepobili sa ani ťa žiadnym iným spôsobom nevytočil, a nebolo tvojím zámerom vraziť mu nôž medzi rebrá. Nanešťastie, čepeľ zasiahla srdce a Lebeda bol na mieste mŕtvy.“

„Nie. Prisámbohu! Potkol sa o tie drbnuté krabice a zletel na mňa. Šak bol naliaty jak cisterna. Prečo by som to robil náročky? Jaro bol predsa kamoš.“ Kamoš. Prisilné slovo na to, že mu Jaro dal z času na čas liznúť z fľašky akejsi kyslej žbrndy, čo voňala vínom a sudovou kapustou, a zavše sa spolu v meste premŕvali v odpadkových kontajneroch.

„Dúfam, že je ti to aspoň trochu ľúto.“

Fero rýchlo pritakal, potiahol nosom, v hrdle sa mu vytvoril chriacheľ. Kam s ním? Nemal ho kde vypluť. Prehltol.

Leo sa zatváril zhnusene.

„Ešteže tak! Už len to by chýbalo, aby si ho mrskol na dlážku.“

„Božechráň! To by som si jakživ nedovolil. Nie som chrapúň.“

Každý z nich to videl po svojom.

„A cigaretky by nebola?“ opáčil Fero vzápätí. „Veď som sa priznal. A to sa cení, nie?“

„Ale hybaj! To akože za odmenu?“ Leo stiahol obočie, až sa mu takmer spojilo. „Čo si myslíš, Fero, že si v trafike?“

Smradúch zavrtel hlavou.

„Na kriminálke ti neponúkli?“

„Dali mi, hej. Ale to bolo predvčerom.“

„Ale dali ti. Tak čo chceš? Aspoň si ušanuješ zdravie. A v base si pofajčíš dosť, neboj. Vieš čo, je kopa hodín, obaja máme za sebou dlhý deň. Tvoje priznanie mám, z doterajšieho vypočúvania, zbierania dôkazov, svedectiev i samotného dokazovania je všetko jasné. Si slušný, nerobíš problémy. Za neúmyselné zabitie vyfasuješ tak päť, šesť rokov natvrdo. Keď sa vnútri budeš správať rovnako slušne ako tu a nebude ti drbať v hlave, pustia ťa o čosi skôr. Len si to budeš musieť zaslúžiť.“

„Skôr? Prečo skôr?“ opýtal sa neisto chlap s jablkom namiesto oka. Tým druhým nechápavo zízal na Legena.

„Boha, Fero, nesar ma! Zdá sa ti to málo? To fakt chceš, aby som skutok prekvalifikoval na vraždu? Vieš, koľko sprostých papierovačiek by ma čakalo? A o koľko dlhšie by si hnil v base?“

Ferino mykol plecami. To ho skutočne trápilo zo všetkého najmenej. Ale pravdou bolo, že už chcel mať konečne pokoj. A teplo. Aj pravidelnú stravu.

„Tak čo?“

„Hej, súhlasím, doparoma!“

„No ešte sa aj rozčuľuj! Človek mu chce dobre...“

Leovi začali lietať prsty po klávesnici. V kútiku duše dúfal, že mu počítač nezamrzne ako včera ráno. Zapisovateľka Helenka je na péenke, druhú mu náčelník nedohodil. Vraj chrípka vyradila z práce tretinu budovy. Keby Leo bol hypochonder, určite by už dávno ležal doma pod perinou aj on. No za posledné obdobie sa nalezal až-až. To je jedno, nemal problém si zápisnicu napísať sám. Poväčšine to aj tak robil on.

O pár minút zachrčala tlačiareň a vyliezli z nej potrebné dokumenty.

Leo podstrčil pred chlapa zápisnicu v štyroch kópiách.

„Kde to mám podpísať?“ zmätene sa opýtal muž.

„Na!“ vyšetrovateľ mu podal pero. „Sem,“ dobol prstom na spodok hárku. „Potom aj na všetky ostatné papiere, na rovnaké miesto. Nepopleť to! A viac-menej čitateľne, žiadny kopček hore, jamka dolu. Nie si doktor. Pochopil?“

Fero prikývol.

„Chceš si to aj prečítať?“

„Netreba.“

Keď sa na poslednom hárku objavil podpis, Leo zavolať službukonajúceho policajta, aby obvineného odviezol naspäť do cely.

Keď osamel, zatvoril fascikel s dokončeným prípadom, vystrel ruky nad hlavu a pretiahol si chrbát. Nemal to robiť. Akoby pozabudol. Jazva na pravom boku, nie viac ako päť centimetrov nad panvovou kosťou, sa natiahla a zaboľela ho. Sykol od bolesti a rýchlo si to miesto pritlačil rukou. Práve tam ho postrelili počas vyšetrovania prípadu *Vraha zo Zobora*, ako ho vtedy označili médiá. Projektil, čo mu uviazol v tele, zastavilo dolné, desiate rebro. Gulka našťastie iba tesne minula pečeň a vážnejšie mu nepoškodila žiadny životný orgán. Leo sa po operácii celkom rýchlo zotavil. Teraz bol v poriadku, a nebyť jazvy na boku a z času na čas, najmä pri prudšom pohybe, slabého zabolenia, ani by si na zranenie nespomenul. Len občas ho prepadli zvláštne myšlienky a ťaživé sny, ktoré sa mu vynorili v súvislosti s tým prípadom. Keďže Leo ležal v nemocnici, ten prípad musel uzatvoriť iný vyšetrovateľ, ktorému to síce prinieslo popularitu v očiach verejnosti, nie však na pôde krajskej kriminálky. Vonkoncom nie na samotnom úseku vyšetrovania. Každý z policajtov vedel, kto si za tento zložitý prípad zaslúži uznanie a môže si urobiť *zárez na puške*.

Párkrát krúživým pohybom pocvičil pravým ramenom v snahe trochu ho rozhýbať. Počas písania mu celkom stuh-

lo. Do práce sa vrátil po viac ako niekoľkomesačnej maródke a presne toto potreboval – nový prípad.

Bol lačný po práci, nedokázal už len tak doma vylihovať na gauči a sledovať bezduché programy v televízii. Keď pred pár dňami nastúpil, vzal prípad smrti jedného bezdomovca. Niečo jednoduchšie na rozbeh, povedal si vtedy a pustil sa do vyšetrovania. Aj tak v tom čase nebolo nič iné, závažnejšie. Vlastne mu ho prideliť nadriadený, aby sa Leo po pauze trochu naštartoval.

Prípad nebol ničím výnimočný. Spočiatku sa síce javil ako vražda, páchatela mali ešte v ten deň za mrežami, no trvalo iba krátky čas a po všetkých prešetreniach a výsluchoch ho Leo nakoniec kvalifikoval a zaprotokoloval ako neúmyselné zabitie. Opitý bezdomovec neudržal rovnováhu, prepadol cez hromadu škatúl a iných harabúrd a napichol sa na nôž kamarátovi, ktorý práve obrezával uzáver na umelohmotnej fľaše s vínom. To ale nijako nezmení fakt, že ten si aj tak odsedí svoje. Dalo by sa povedať, že chlapík sa aj celkom potešil, keďže sa blížila zima. Že vo väzení prečká aj niekoľko ďalších mu v prvom okamihu nenapadlo. Teraz Leo musí celú dokumentáciu, uloženú na stole pred sebou, odniesť na prokuratúru. To si však nechá na pondelok.

Zapálil si cigaretu a slastne potiahol. Zaklonil hlavu a pomaly vypustil dym k stropu. Lahostajne sledoval, ako sa obláčik šíri a zaplňa priestor malej kancelárie.

Major Leo Legen. Hm, kto by si bol kedy pomyslel, že niekedy dostane túto hodnosť? Na druhej strane, za tie roky služby spravodlivosti a desiatky vyšetrených prípadov si povýšenie zaslúžil. Takmer nečujne sa zachechtal. Major. Ako major Zeman. Haha. Zeman... V mihu sa mu vynoril posledný obraz iného Zemana. Videl, ako starý docent klesá na kolená, potom padá na podlahu a zomiera mu pred očami. Toľkokrát si v mysli prehrával túto scénu, toľkokrát sa mu v priebehu predchádzajúcich mesiacov zjavovala. Stále to mal pred sebou. Lenže späť sa to už nedá vrátiť. Život nejde pretočiť dozadu ako video a nezostáva mu nič iné, než sa s tým vyrovnáť.

Z vešiaka pri dverách zvesil bundu a opustil kanceláriu.

3.

V zámke zaštrkotal kľúč. Dvere sa otvorili, otvor vyplňala robustná žena s neprívetivým pohľadom. V rukách držala plastový podnos s miskou a malou fľaškou vody.

„Vstaň!“ prikázala dievčaťu ležiacemu v špinavých šatách na podlahe. Urobila krok dnu. „Postav sa a pod' si to vziať!“

Dievča zodvihlo hlavu, pozrelo sa na ženu. Okrem doráňaných a zapálených prstov ju bolela vari každá kostička v tele. Tá drevená posteľ s tenkým zapáchajúcim matracom ju celé noci neskutočne tlačila. Vyležaný vankúš hrozne smrdel a obdrtá deka bola taká krátka, že ju zakrývala len po stehná. Párkrát sa jej zazdalo, že z nej vyliezajú červíky. Podvedome sa poškrabala po vychudnutom lakti.

„Pohni sa, neposlušnica! Nebudem tu stáť jak sprostá, dvihni tú riť z dlážky!“ zvraskla žena a zagánila na dievča.

To sa s námahou a azda aj s božou vôľou začalo pomaly zviechať zo zeme. Žena nepohnuto stála medzi dverami a netrpezlivo si poklepávala nohou.

„No bude to?!“ zajačala. „Tak hýb sa, sviňa krpatá! Neni si tu sama, mám aj inú robotu.“

Keď sa dievčaťu po veľkom vypätí podarilo vstať, snažilo sa urobiť pár krokov. Nebolo ich treba veľa. Stačilo spraviť iba štyri či päť, len sa kúsok prešuchtať, aby prišla k babizni a vzala si tácku s jedlom a vodou. Lenže už po druhom krátkom kroku sa jej podlomili zoslabnuté kolená a zrútila sa na zem.

Jej telo nahlas žuchlo, čo bolo divné vzhľadom na jej mušiu váhu.

Fúria neurobila ani krok, nespravila najmenší pohyb, aby jej pomohla. Iba tam stála s podnosom v ruke a zvrchu zazerala na dievčinu. Oči jej iskrili pohrdaním a niečím zlým. Akoby sa jej oči, a možno aj všetko za nimi, zmenili na samotné peklo.

„Nehraj tu divadlo. Buď vstaneš a vezmeš si to, alebo si hlc, čo chceš. Bárs aj omietku.“

Dievča sa vzoprela rukami o zem a znova sa snažilo zodvih-

núť, ale nešlo to. Už nie. Akoby ju zvrchu na chrbte pritláčala k zemi ťažká obrovská topánka.

„Odmieťaš? Há? Si spurná, všakže? Rada vzdoruješ. Ako myslíš! Veď teba tá tvrdohlavosť prejde, sprostaňa!“ precedila pomedzi zuby babizňa, zvrtla sa a aj s podnosom odišla.

Dvere sa s buchotom zatvorili. Znova zaštrkal kľúč a jazýček zámky odrezal dievča od okolitého sveta.

Zostala ležať na bruchu na studenej kamennej podlahe. Hlava jej odkväcla na dlážku. Nasávala z nej prach a špinu, zápach moču i slanost slz. Na chlad sa dá časom zvyknúť, aj na tresty. Na samotu nie. A ona bola sama. Samučká ako prst.

Schúlila sa do kľbka, pootočila hlavu a akoby cez závoj upierala oči na dvere. Vedela však, že dnes už nikto nepríde. Možno ani zajtra. Je možné, že už nikdy. Keby žena mala aspoň trochu zlutovania a to jedlo položila na zem! Chcela ho predsa, chcela jesť, ale bola natoľko zoslabnutá, že si poň nedokázala sama dôjsť. A tá mrcha sa v tom vyžívala, bavilo ju dívať sa, ako trpí, ako už nevládze ďalej. A prečo? Iba pre takú hlúposť, akú z dievčenskej pochabosti spravila? Iba preto, že jej srdce stále bilo pre toho jediného človeka na Zemi?

Už jej ani v bruchu neškrkalo, mala iba silné bolesti. Ale aj s tými sa postupne zžila, privykla si na ne. Nemala iné východisko. Horší bol smäd. Ten strašný a neutíchajúci smäd, čo premenil jej ústa na vyprahnutú púšť a jazyk na bezvládný vyschnutý kus mäsa. Na okamih prepadla myšlienke, že si ho zje. Jednoducho ho odhryzne, rozžuje a prehltnie.

Nie, to by nezvládla. Tento prah bolesti by len horko-ťažko prekročila. Ústa lemované bledými popraskanými perami ju pálili, ako keby jej na ne prikladali žeravé železo. Nemala v nich jediná slinu, aby si ich navlhčila, len horkú príchuť niečoho, čo nevedela pomenovať, s čím sa doteraz stretla len raz. Stalo sa to vtedy, keď pred rokmi pobozkala na líce svoju babičku, strnulo ležiacu v Dome smútku. Keď pritisla svoje pery na jej ľadovú tvár, vtedy to prvýkrát pocítila. Bola to príchuť smrti.

Odtiahla zrak od dverí. Dlane a čelo si položila na zapácha-

júcu podlahu, nohy s námahou stiahla pod seba, rukami sa zaprela. Snažila sa postaviť a prešuchtat k posteli. Vynaložila všetku energiu, ktorú v sebe ešte pozbierala, ale nešlo to. Už je na konci síl.

Ach, tá príchuť smrti.

Chcela aspoň kričať, azda v stave pomätenia či blúznenia, ale z hrdla sa jej nevydral najmenší tón, hoci len taký slabý, aby ho započuli jej vlastné uši. Dych sa jej spomaľoval, srdce zvolnilo svoje tempo. A ďalej pomaly zvolňovalo...

4.

Streda 5. október 2005

Jeseň sa tento rok začala farbiť dosť skoro. Lístie opadávalo a v silnom vetre poletovalo vzduchom. V Huntáckej doline neďaleko obce Žirany, kúsok od nevelkého rybníka halilo chodníky, strechy domov, záhrady, pokrývalo polia i lesné cesty. Pri malých prekážkach sa listy usádzali vo väčších vrstvách, vytvárali kôpky, žltohnedé záveje.

„Ozzy, dones!“ zakričal chlapec na labradora a hodil paličku kúsok od seba. Pes samou radosťou zavrtel chvostom a rozbehol sa splniť úlohu. Aport v lístí hravo našiel a o chvíľu si s ním v papuli sadol pred pána, šťastne vrtiac chvostom. Pustil papek na zem a netrpezlivo čakal, kedy sa bude hra opakovať. Chlapec sa zohol, uchopil ho a znova hodil. Tentoraz o čosi ďalej.

„Ozzy, prines!“

Ozzy priniesol. Hru zopakovali ešte trikrát, až sa z malej lúky dostali o niečo hlbšie medzi stromy.

Chlapec rád sledoval, ako pes behá, nuž vyhodil paličku vysoko do vzduchu a čo najďalej od seba. Vietor sa do nej oprel a oblúkom dopadla medzi stromy. Pes neváhal ani sekundu, rozbehol sa a stratil sa za hustým krovím.

Jeho pán chvíľu čakal, no pes sa nevracal. „Ozzy, k nohe!“ zakričal. Ozzy nereagoval. „Ozzy, dones paličku!“ mladík začal netrpezlivo prešlapovať. „No tak, pod sem!“

Labrador však neprichádzal.

„Doparoma, čo je s tým psom?“

Vybral sa za ním. Preskočil malý jarok a obišiel naširoko rozrastené krovie. Po ňom ešte jedno za malým kopčekom. Les voňal hubami a mokrým lístím. Psa zbadal aj začul neďaleko. Prednými labkami hrabal v kope lístia a podivne vrčal. Keď vy-cítil, ako sa jeho pán približuje, na okamih prestal, pozrel sa na neho a rozštekal sa ako zmyslov zbavený. Žeby našiel králičiu, či nebudaj líščiu noru? pomyslel si mladík. No ale tu, na roz-medzí lesa a lúky?

Kráčal bližšie k psovi a k miestu, ktoré mu Ozzy z neznáme-ho dôvodu označoval.

„Čo to tam máš? Našiel si poklad?“ zaškeril sa. Potajme dú-fal, že sa z kopy nevyplazí vretenica.

Odpoveďou mu bol iba vytrvalý štekot.

Chlapec chytil psa za obojok a pritiahol si ho k sebe. Ozzy sa vzpínal na zadných nohách, neprestával brechať smerom k hromade lístia.

„Čo ti šibe?! Tak už prestaň! Čo je tam také zaujímavé? Kašli na to! Poď, ideme domov.“

Vtedy to zbadal. Úsmev na tvári sa v zlomku sekundy zme-nil na prekvapený výraz. Ten zaraz na zhrozený. Spod hromady nafúkaného lístia vytrčala modrá plátenná teniska s bielou gu-menou špičkou. Navyše, teniska bola obutá na čejši nohe. Teraz jasne videl nevelké chodidlo a kúsok odkrytého chudého členka.

„Čo to...?“

Pevne držiac psa za obojok pristúpil čo najbližšie a topán-kou zvrchu odhrnul trochu lístia. Ukázala sa mu druhá noha. Ozzy sa začal odťahovať, aj jeho brechot utíchol a prešiel do kňučania. Chlapec sa zľakol a vyplašene zaspätkoval. Stál dva metre od svojho nálezu a s vyvalenými očami naň zíval. Dych sa mu zrýchľoval, tvár bledla, po tele mu prebehli zimomriavky.

Náhle opäť zadul vietor. Na opačnom konci sa pohral s fa-rebnými listami a odhalil plavé vlasy a tvár. Bola to tvár mla-dého dievčaťa. Veľmi mladého na to, aby tu iba tak ležalo na

chladnej zemi, prikryté napadaným lístím. Tá tvár vyzerala ako z vosku.

Chlapca premklo obrovské zdesenie. Zvrtol sa a ozlomkrky sa rozbehol k stavidlu pri rybníku po bicykel. Potom tryskom lesnou cestičkou rovno domov. Ozzy s vyplazeným jazykom trielil za ním.

5.

Leo Legen zadusil cigaretu v popolníku, vstal a šiel si opláchnuť tvár k umývadlu. Pracovný deň bol pokojný, a keďže dnes pripadla služba na neho, veril, že ten pokoj do rána vydrží.

Neubehla však ani hodina, keď mu na stole zadrnčal telefón. Pomaly si priložil slúchadlo k uchu.

Kým pozorne počúval muža na opačnej strane linky, na čele mu naskakovalo čoraz viac vrások a úmerne s tým obočie pri koreni nosa klesalo stále nižšie.

Leo nakoniec trochu neúprimne poďakoval a položil.

Len predvčerom odniesol jeden prípad na prokuratúru, a už má ďalší. „Dajako sa nám to rozbieha,“ zamrmlal si popod nos a načiahol sa po mobil, aby zavolať manželke, že si k večeri domov neodskočí. Po tom, ako si vypočul jej odpoveď, už mu viac vrások nemalo kam pribudnúť. Zložil a mobil si strčil do vrečka.

Tribečské lesy nie sú krkolonné strminy ani vysokánske skalné steny, naopak – dostupný terén a pôsobivá príroda priam pozývajú k výletom na bicykloch či k nenáročnej turistike. Leo však nesedel na bicykli ani nešiel na túru. Smeroval do lokality pod Huntákom, na miesto, ktoré mu označili ako miesto činu.

Jazda lesnou cestou bola monotónna – rovnako úzka po celej dĺžke, po stranách rovnaké stromy, nad hlavou rovnaké pološero. Slnečné lúče sa len sťažka predierali cez koruny stromov. Hoci podľa mapy mala cesta iba čosi cez štyri kilometre, Leovi pripadala nekonečná.

A zase je tu, v Tribeči, uvedomil si a premkol ho divný pocit, len čo vystúpil z auta na kraji malej čistiny. Prekliate miesto. Prekliate pohorie. Prednedávnom ho obralo o veľa. A tentoraz je tu opäť kvôli prípadu. Podľa hlásenia operačného dôstojníka však nejde o staršieho muža ako minule. Vonkoncom nie o viacerých. V tomto prípade ide o mŕtve mladé dievča.

Vyšetrovateľ si hned' zapálil cigaretu. Vychutnával si každý šluk, lebo nevedel, kedy sa k tomu v blízkych hodinách dostane. Rozhodne nie na mieste činu. Tam bude fúra práce. Popritom, ako poťahoval, skúmavo sa rozhliadal po okolí: naľavo sa zrakdlil nevelký rybník s malým betónovým stavidlom, napravo sa zelenala mierne sa zvažujúca lúka. Všade navôkol hustý les. Ukážkové miesto pre zločin. Ideálne miesto, z ktorého sa dá nepozorovane vypariť.

Špičkou topánky zašliapol ohorok, pomalým tempom vykročil krížom cez stráň a vošiel do lesa. Cestou si nad lakeť pri-pol zelenú pásku s nápisom *Polícia*.

Všetko by bolo skvelé, takmer idylické, nebyť toho množstva policajtov zhrknutých na jednom mieste. Blízke okolie aj samotné miesto činu už zabezpečovali kriminalisti z okresu. K telu sa dostavili ako prví pred asi dvomi hodinami. Teraz stáli s operatívami z krajského výjazdu len pár metrov od obete. Oboznamovali ich so svojimi doterajšími postrehmi a predbežnými závermi z prvotnej obhliadky.

Do stredu kruhu obohnaného policajnou páskou vkročil Leo. Zrak mu padol na dva malé rozhrnuté kopčeky suchého lístia. Medzi nimi ležalo útle dievčenské telo. Lesná panna, napadlo mu. Nie. Táto tu ležala ako nepotrebná umelá figurína z nejakého obchodu s odevmi, ktorá už neplnila svoju funkciu a majiteľ sa jej rýchlo zbavil. Sinavá tvár s prepadnutými lícami bola scvrknutá. Pootvorené ústa odhaľovali horný rad mierne zažltnutých zubov. V polodlhých plavých vlasoch sa prepletali farebné listy, zopár stebiel trávy a suchých bodliakov. Vyhasnuté oči hľadeli z meravej tváre kamsi do výšav, azda k samotným nebesám, hľadajúc nové miesto pre svoju dušu. Na prvý pohľad

nemohla mať viac ako dvanásť či trinásť rokov. Krátke béžové šaty na ramienkach boli jediným kusom odevu, čo mala na sebe. Roztrhnuté ramienko a ľavá strana šiat odhaľovali malý prsník s bledou bradavkou. Nohy mala v kolenách mierne pokrčené a vytočené nabok.

Po bezduchom tele lozili desiatky drobných červov a múch. Naprieč hrudníkom si svoju púť krátil veľký hnedý slizniak. Cestičku k mŕtvole si našla aj početná skupina lesných mravcov, pochodujúc v jednej línii smerom ku krku. Tam sa bojový útvar rozvetvoval na dva rady, do úst a ľavého ucha. Koža v lakťových jamkách a pod pazuchami bola začervenaná a obžratá, s množstvom drobných raniek. Rovnako na tom boli očné viečka, špička nosa a pery. Katastrofálne vyzerali aj doráňané konce prstov so zaschnutou krvou a špinou na bruškách i pod dolámanými nechtami. V noci trochu spŕchlo, a tak celý hrôzyplný obraz tohto miesta korunovalo mokré lístie a zem zapáchajúca vlhkou hlinou a počiatočnou fázou rozkladajúceho sa tela. Leo na okamih zhnusene odvrátil zrak.

Vážne pohľady policajtov, šumenie lístia prevažujúceho sa po zemi, zamračená obloha. Atmosféra úplne na hovno. Ako na funuse. Prisilná káva aj pre ostrieľaných kriminalistov. Až po chvíli sa ako prvý ozval Boris Malus, územčistý chlap s ustavične červenými lícami, bohatými skúsenosťami a čas od času mrzutou náladou, ktorú však, ako sám vravieval, pripisoval svojmu veku. O mesiac oslávi päťdesiatku, o čom neklamne svedčil aj jeho výzor a najmä rozširujúca sa lysina. Legenovi vždy pripomínal Roya Clarka, americkú country hviezdu. Slušené rodinné zázemie, synovia odrastení, pôžičky splatené, so susedmi vychádzal. Mohol sa naplno venovať svojej práci a netopiť sa v mori súkromných problémov. Vedel podržať kolegu v ťažkej chvíli, nebol falošný, sršala z neho úprimnosť a pracovitosť. Na druhej strane, neznášal pretváрку a vždy povedal, čo si myslel. Často aj navzdory očakávaným problémom. Boris Malus bol dobrý policajt.

„Ide o neznáme mladé dievča. Veľmi mladé, ako vidíš,“ vysvetľoval hlavne Leovi. Zvyšok operatívcoŧ už bol s vecou zbežne oboznámený kolegami z okresu. „Vek dvanásť až pätnásť rokov. Vyzerá to na znásilnenie a následné zaškrtenie. Aspoň podľa mňa... a nich,“ kývol hlavou ku skupinke okresákov. „Úplne chladnokrvné. Hajzel!“ Posledné slovo vyriekol len akoby mimochodom. Ale trefne. „Znaky skutkovej podstaty vraždy sú očividné. Jednoducho mord bez rozmyslu. Určite žiaden dokonale prepracovaný plán, takže podľa predpokladu páchatel konal v silnom rozrušení alebo zmätku. Aby na mieste parom skáral to hovado, čo niečo takéto...“ Nedopovedal, iba nahlas prehltoľ.

„Vieš, že kým nemáme spravenú obhliadku súdnym lekárom, nemôžem to hneď kvalifikovať ako vraždu,“ poznamenal Legen. „A kde vlastne trčí?“ poobzeral sa okolo. Súdneho lekára však zatiaľ nikde nevidel.

„Veď je to, dofrasa, jasné,“ nedal sa Malus. Za tie dlhé roky na kriminálke vedel o vraždách svojej. Ibaže presne toľko toho vedel aj krajský vyšetrovateľ. Ten sa však, na rozdiel od chlapov z operatívneho, musel striktne držať paragrafov.

„Nič nie je jasné. Dočerta, Boris, si starý kriminalista, nemôžeš posudzovať veci len podľa...“

„Prekristapána, pozri sa na ňu!“ skočil mu do reči kolega. Rástla v ňom podráždenosť. „No kukni! Je to ešte len dieťa.“

„Myslíš si, že je mi to... Nechajme to tak. Toto nie je vhodné miesto ani čas na hádky. A hoci je to kruté, je to naša práca, preto sa na to musíme pozeráť z pracovného pohľadu, tak sa upokoj. Ja by som to zatiaľ viedol ako úmyselné zabitie. Napríklad zo strachu? Ak bola znásilnená – čo zatiaľ ešte s istotou nevieme, lebo je to len dohad –, páchatel sa mohol zľaknúť prezradenia, a preto svoju obeť usmrtil. Nezabúdaj, že musíme poznať, čoho sa chcel v prvom rade dopustiť a kam jeho úmysel smeroval.“

„Úmysel – neúmysel. Bože, ty máš vždy na všetko odpoveď.“ Malus sa ešte stále neupokojil.